

Chambre des Représentants

Kamer der Volksvertegenwoordigers

12 NOVEMBRE 1946.

PROPOSITION DE LOI

sur le cumul médico-pharmaceutique.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

I. — But de la proposition.

L'ensemble des règlements régissant l'exercice de la médecine et de la pharmacie, découle de la loi du 12 mars 1818 et des adaptations qui y ont été apportées au cours du siècle passé.

A l'heure actuelle, sauf dans les villes, tous les médecins belges peuvent cumuler l'exercice de la médecine avec celui de la pharmacie, nonobstant le fait qu'un pharmacien soit installé à proximité.

La Belgique est le seul pays de l'Europe continentale où le cumul est admis alors qu'il n'est plus justifié, puisque l'absence de pharmacien à portée du malade n'existe pratiquement plus.

Exception faite des 86 villes reconnues comme telles sous le régime hollandais, un médecin peut ouvrir un dépôt de médicaments même si un pharmacien est installé avant lui et si ses confrères médecins n'exercent pas le cumul.

La présente proposition a pour but de faire cesser les abus et de ramener les limites de la tolérance aux nécessités de la santé publique.

Quoiqu'une refonte totale de la loi s'avère nécessaire pour remettre cette législation au niveau des besoins actuels et en faire une œuvre homogène, il apparaît cependant urgent de régler d'une façon nouvelle et adéquate, les conditions du cumul médico-pharmaceutique.

12 NOVEMBER 1946.

WETSVOORSTEL

op de gelijktijdige uitoefening
van de genees- en artsenijbereidkunst.

TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEEREN,

I. — Doel van het wetsvoorstel.

Het complex van de reglementen betreffende de uitoefening van de genees- en de artsenijbereidkunst vloeit voort uit de wet van 12 Maart 1818 en uit de aanpassingen die, in den loop van de vorige eeuw, er aan werden aangebracht.

Behalve in de steden, mogen tegenwoordig al de Belgische geneesheeren de uitoefening van de geneeskunst samenvoegen met de artsenijbereidkunst, niettegenstaande het feit, dat er een apotheker in de nabijheid is gevestigd.

België is het eenige land van het Europeesch vasteland waar de samenvoeging is toegelaten, terwijl deze niet meer te verantwoorden is, vermits het practisch niet meer voorkomt, dat er geen apotheker gevestigd is binnen het bereik van den zieke.

Behalve in de 86 steden, die onder het Hollandsch bewind als zoodanig werden erkend, mag een geneesheer overal een apotheek openen, zelfs indien er een apotheker vóór hem is gevestigd en indien zijn collega's-geneesheeren beide beroepen niet samenvoegen.

Dit wetsvoorstel heeft ten doel de misbruiken te doen ophouden en de vergunningen te beperken en aan te passen aan de noodwendigheden van de Volksgezondheid.

Om deze wetgeving op het peil te brengen van de huidige behoeften en er een homogeen geheel van te maken, zou de wet volledig moeten worden omgewerkt; het blijkt evenwel dringend noodzakelijk, de voorwaarden voor de samenvoeging van de genees- en artsenijbereidkunst op een nieuwe en aangepaste wijze te regelen.

G.

II. — Le cumul est condamné par la loi de 1818.

Dans son principe, la loi de 1818 a condamné le cumul des diverses branches de l'Art de Guérir.

La spécialisation de plus en plus poussée des études dans le domaine médical et pharmaceutique justifie encore davantage la subdivision de cette partie de l'Art de Guérir en deux professions bien distinctes.

La préparation et la conservation des médicaments deviennent une spécialisation que le médecin ne peut plus acquérir, pas plus que le pharmacien ne peut prétendre avoir la compétence pour organiser et délivrer les soins.

En principe, la loi de 1818 s'est opposée et a interdit le cumul des professions médicale et pharmaceutique.

En raison des circonstances de fait existant à ce moment, elle a dû admettre certaines dérogations et permettre que le médecin établi dans les régions dites « plat pays » puisse détenir un dépôt de médicaments pour satisfaire aux besoins des malades.

Mais ce fut une erreur d'incorporer dans cette loi d'ordre général, la mise en application d'exceptions absolument temporaires.

Le texte aurait dû donner à l'exécutif, le pouvoir de réglementer cette tolérance en fonction des nécessités du moment.

Cette faute de technique législative a provoqué cet abus de droit où la tolérance s'est transformée en droit acquis.

Alors qu'en Hollande, le problème du cumul médico-pharmaceutique a été revu et réglé depuis 1867, notre pays vit toujours sous une législation conçue en fonction de conceptions juridiques fort différentes des nôtres.

Le statut territorial hollandais divise le pays en villes et en communes avec un statut différent.

Les communes peuvent aisément être transformées en villes suivant les nécessités administratives ou démographiques.

Il n'en est pas de même en Belgique.

Le Constituant belge ayant proclamé l'égalité de tous, il a mis les villes sur le même pied que les villages. Le mot « plat pays » n'a plus de sens juridique propre.

Pour apprécier et comprendre la notion de « plat pays » on doit revenir à la situation existant avant 1830.

Nous voyons ainsi une commune de plus de 100.000 habitants, Schaerbeek par exemple, être considérée comme « plat pays » à l'instar du plus petit village, et il n'est donc pas interdit à un médecin, de détenir un dépôt de médicaments.

Il est inconcevable que l'on n'ait pas encore porté remède à une situation aussi paradoxale.

II. — Samenvoeging is door de wet van 1818 verboden.

In beginsel, heeft de wet van 1818 de samenvoeging van de verschillende takken van de Geneeskunst verboden.

De steeds verder doorgedreven specialiseering van de studiën op geneeskundig en pharmaceutisch gebied rechtvaardigt steeds meer de onderverdeling van dit deel van de Geneeskunst in twee duidelijk onderscheiden beroepen.

De bereiding en de bewaring van de geneesmiddelen vergen een specialisatie die de geneesheer zich niet meer kan eigen maken, evenmin als de apotheker kan beweren de noodige bevoegdheid te bezitten voor het inrichten en toedienen van zorgen.

In beginsel, heeft de wet van 1818 zich verzet tegen en heeft zij de samenvoeging van de beroepen van geneesheer en apotheker verboden.

Wegens de feitelijke omstandigheden op dat oogenblik, heeft de wet sommige afwijkingen moeten toestaan en toelaten dat de geneesheer, gevestigd in de streken, « platteland » genaamd, een apotheek houdt om in de behoeften van zijn zieken te voorzien.

Het was, evenwel, een vergissing, in die wet van algemeen aard, de tenuitvoerlegging in te schakelen van volstrekt tijdelijke uitzonderingen.

De tekst had aan de uitvoerende macht het recht moeten geven die inschikkelijkheid te reglementeeren in functie van de noodwendigheden van het oogenblik.

Die technische fout in de wetgeving heeft het misbruik van recht ten gevolge gehad, dat datgene wat geduld werd tot een verworven recht is geworden.

Terwijl in Nederland, het vraagstuk van de samenvoeging van de genees- en artseneijbereidkunst reeds in 1867 werd herzien en geregeld, leeft ons land nog steeds onder het stelsel van een wetgeving die ontworpen werd in functie van heel andere rechtsopvattingen dan de onze.

Het territoriaal statuut van Nederland verdeelt het land in steden en gemeenten, met een verschillend statuut.

De gemeenten kunnen gemakkelijk tot steden worden omgevormd, naar gelang van de bestuurlijke en demografische noodwendigheden.

Dit is echter niet het geval in België.

Daar de Belgische Grondwetgever de gelijkheid van allen heeft uitgeroepen, heeft hij de steden en de dorpen op voet van gelijkheid geplaatst. Het woord « platteland » heeft geen eigen juridische betekenis meer.

Om het begrip « platteland » te beoordeelen en te begripen, moet men terugkeeren tot den toestand van vóór 1830.

Aldus zien wij, dat een gemeente met meer dan 100.000 inwoners, Schaerbeek bij voorbeeld, zooals het kleinste dorpje, beschouwd wordt als « platteland », en het is dus aan een geneesheer niet verboden er een apotheek te houden.

Het is onbegrijpelijk, dat men zoo'n ongerijmden toestand nog niet heeft verholpen.

III. — Raisons d'y porter remède.

a) *Situation actuelle différente de celle de 1818.*

Il est incontestable que les raisons de fait justifiant le cumul en 1818, n'existent plus à l'heure actuelle; en effet, les régions les plus diverses du pays sont dotées de pharmaciens en nombre suffisant et toujours croissant.

D'autre part, les facilités des moyens de communication permettent, même dans le cas le plus urgent, d'atteindre en un temps très court, l'officine la plus rapprochée.

De son côté, la science pharmaceutique a fait, elle aussi, des progrès tant sur le plan technique que sur le plan scientifique.

Il en est résulté de nouvelles exigences pour la préparation et la conservation des médicaments.

Le médecin tenant dépôt, déjà absorbé par sa profession, ne peut évidemment consacrer tous les soins requis à la tenue de son dépôt.

b) *Abus.*

Il résulte inévitablement de ces faits, que dans bien des cas, le dépôt n'est pas tenu comme l'exigerait la loi. Bien souvent, celui-ci est totalement abandonné à des mains subalternes et non qualifiées.

Trop souvent, le dépôt acquiert l'importance d'une véritable officine ouverte au public dans laquelle le médecin exécute ses prescriptions pour ses propres malades, mais exécute aussi des prescriptions ordonnées par d'autres praticiens.

La concentration des populations en centres ruraux parfois plus importants que les localités qualifiées de villes, par la loi de 1818, a considérablement favorisé ce fait.

Or, ces officines rurales, organisées en fonction d'une faveur accordée non au médecin, mais à la population à laquelle il est appelé à donner ses soins, sont gérées en opposition avec la loi puisqu'elles ne sont pas tenues par le seul praticien qualifié.

c) *Nécessité pour l'application de la Sécurité Sociale.*

La mise en application des lois sociales exige, elle aussi, l'organisation rationnelle des rapports entre les professions médicale et pharmaceutique.

Les médecins tout autant que les pharmaciens, doivent pouvoir trouver des ressources suffisantes dans la pratique de leur Art.

Toute ressource supplémentaire obtenue par des méthodes anormales, doit être condamnée.

La Sécurité Sociale ne peut que gagner à une organisation rationnelle des prestations médicales et pharmaceutiques.

III. — Redenen om den toestand te verhelpen.

a) *De huidige toestand verschilt van dien van 1818.*

Het is onbetwistbaar, dat de feitelijke redenen die de samenvoeging in 1818 rechtvaardigden thans niet meer bestaan; in de meest verscheidene streken van het land zijn er apothekers, in voldoende en steeds stijgend aantal, gevestigd.

Anderzijds, maken de gemakkelijke verkeersmiddelen het mogelijk, zelfs in het meest dringende geval, op zeer korten tijd de dichtstbijzijnde apotheek te bereiken.

Van haar kant, heeft ook de pharmaceutische wetenschap, zoowel op technisch als op wetenschappelijk gebied, vorderingen gemaakt.

Daardoor werden nieuwe eischen gesteld, inzake de bereiding en de bewaring van de geneesmiddelen.

De geneesheer die een apotheek houdt wordt reeds door zijn eigenlijk beroep zoozeer in beslag genomen, dat hij aan het houden van die apotheek natuurlijk niet de vereischte zorgen kan besteden.

b) *Misbruiken.*

Daaruit volgt onvermijdelijk dat, in veel gevallen, de apotheek niet wordt gehouden zooals dit door de wet wordt geëischt. Zeer dikwijls zelfs wordt deze volledig overgelaten aan ondergeschikte en onbevoegde personen.

Al te dikwijls ook verkrijgt zij de belangrijkheid van een voor het publiek geopende apotheek, waarin de geneesheer de recepten voor zijn eigen zieken toebereidt, maar ook recepten door andere geneesheeren voorgeschreven.

De concentratie van de bevolking in landelijke centra, die soms belangrijker zijn dan de door de wet van 1818 als steden aangeduide plaatsen, heeft dit ten eerste in de hand gewerkt.

Welnu, die landelijke apotheken, die werden ingericht in functie van een gunst die werd verleend, niet aan den geneesheer, maar aan de bevolking die aan zijn zorgen is toevertrouwd, worden beheerd in strijd met de wet, vermits zij niet alleen door den bevoegden geneesheer worden gehouden.

c) *Noodzakelijkheid voor de toepassing van de maatschappelijke zekerheid.*

Ook de toepassing van de sociale wetten vereischt een rationeele organisatie van de betrekkingen tusschen de beroepen van geneesheer en apotheker.

De geneesheeren, evenals de apothekers, moeten voldoende inkomsten kunnen vinden in de uitoefening van hun Kunst.

Alle bijkomende inkomsten, die langs abnormalen weg worden verkregen, moeten worden veroordeeld.

De Maatschappelijke Zekerheid kan slechts baat vinden bij een rationeele inrichting der medische en pharmaceutische prestaties.

IV. — *Système du projet.*

Le projet de loi que nous avons l'honneur de vous présenter s'inspire, avant tout, des besoins des populations et reconnaît que la question du cumul ne peut être résolue de façon brutale.

Il sauvegarde avant tout les besoins des malades, puis-que au cas où une région serait reconnue trop peu peuplée pour permettre simultanément l'installation d'un médecin et d'un pharmacien, elle accorde une priorité manifeste au médecin.

En outre, une période transitoire est prévue de façon à éviter dans l'application de la loi, des heurts brutaux.

Au cours de cette période, fixée suivant les cas, à 5 ans et à 2 ans, les adaptations indispensables du nouveau régime pourraient être acquises et donner finalement une organisation cohérente de la médecine et de la pharmacie qui puisse satisfaire tant la Santé Publique que les Organisations Sociales qui doivent la favoriser.

V. — *Ce projet répond à une nécessité du moment.*

Le projet de réglementation de l'exercice cumulatif des professions médicale et pharmaceutique, tient compte des besoins légitimes des populations, d'une part, et des intérêts des médecins, d'autre part.

L'organisation d'une bonne médecine exige la séparation de deux professions partout où cela s'avère possible.

Le projet sauvegarde cependant la possibilité de cumul, là où la chose s'avère indispensable et inévitable; en effet, des dérogations peuvent être accordées à certaines conditions.

Il s'avère en outre indispensable de condenser en une législation unique, l'ensemble des règlements qui, actuellement déjà, régissent la tenue d'un dépôt de médicaments; c'est la raison de notre article 5.

Nous croyons que les populations des régions où s'exerce actuellement le cumul, verront favorablement l'application de la présente loi.

IV. — *Het stelsel van het voorstel.*

Het wetsvoorstel, dat wij de eer hebben U voor te leggen, is vóór alles ingegeven door de behoeften van de bevolking en erkent, dat het vraagstuk van de samenvoeging niet op brutale wijze kan worden opgelost.

Het waarborgt vóór alles de behoeften van de zieken, vermits zij, in geval men een streek als te weinig bevolkt zou erkennen om de gelijktijdige vestiging van een geneesheer en een apotheker mogelijk te maken, een klaarblijkelijken voorrang verleent aan den geneesheer.

Bovendien, wordt een overgangstijdperk voorzien, zoodat iedere brutale schok in de toepassing van de wet wordt vermeden.

Tijdens dit tijdperk, dat volgens de gevallen op 5 of op 2 jaar is bepaald, zouden de noodzakelijke aanpassingen aan het nieuwe stelsel kunnen worden tot stand gebracht, zoodat men, ten slotte, tot een samenhangende organisatie zou komen van de genees- en de artsnijbereidkunst die zoowel zou bevrediging schenken inzake Volksgezondheid als aan de Sociale Organisaties die deze moeten bevorderen.

V. — *Het voorstel beantwoordt aan een noodwendigheid van het oogenblik.*

Het voorstel tot reglementeering van de gezamenlijke uitoefening van de genees- en artsnijbereidkunst houdt rekening met de rechtmatige behoeften van de bevolking, eenerzijds, en met de belangen van de geneesheeren, anderzijds.

De organisatie van een goede geneeskunst eischt de scheiding van de twee beroepen, overal waar dit mogelijk blijkt.

Het voorstel waarborgt nochtans de mogelijkheid tot samenvoeging, in de gevallen waar dit onontbeerlijk en overmijdelijk blijkt; inderdaad, afwijkingen kunnen worden toegestaan onder zekere voorwaarden.

Het blijkt, bovendien, noodzakelijk, het complex van de reglementen, die thans het houden van een apotheek beheerschen, in één wetgeving samen te vatten; dit is de bestaansreden van ons artikel 5.

Wij gelooven, dat de bevolking van de streken waar thans beide beroepen gezamenlijk worden uitgeoefend de toepassing van deze wet gunstig zal begroeten.

C. STRUYVELT.

PROPOSITION DE LOI

ARTICLE PREMIER.

L'exercice cumulatif de la médecine et de la pharmacie est interdit même aux titulaires porteurs des deux diplômes.

WETSVOORSTEL

EERSTE ARTIKEL.

De gelijktijdige uitoefening van de genees- en de artsnijbereidkunst is verboden, zelfs voor de titularissen, houders van beide diploma's.

ART. 2.

Le médecin qui, au 1er janvier précédent l'entrée en vigueur de la présente loi, détient un dépôt de médicaments dûment enregistré par les Commissions médicales, sera autorisé à le conserver pendant un terme de cinq années s'il n'y a pas de pharmaciens régulièrement installés dans la commune.

S'il y a un pharmacien installé dans la commune, ce délai sera ramené à deux ans.

ART. 3.

Les Commissions Médicales pourront, sur requête d'un médecin, autoriser, soit l'ouverture, soit le maintien d'un dépôt de médicaments, dans les communes sur le territoire desquelles aucune pharmacie n'est installée.

Cette autorisation ne pourra être donnée qu'après avis favorable de l'Inspection des Pharmacies du ressort.

Il est interdit au médecin d'ouvrir et de détenir un dépôt de médicaments avant notification de la décision de la Commission Médicale.

Celle-ci devra être prise endéans les deux mois à dater de la demande.

Cette autorisation ne pourra être accordée que pour un terme de cinq ans.

Elle sera renouvelée pour un terme égal si, au cours du terme échu, il n'a pas été ouvert d'officine dans la commune.

Dans l'éventualité où une pharmacie aurait été installée, un délai de deux ans maximum à partir de la notification de l'ouverture de l'officine à la Commission Médicale, pourra être accordé au médecin, pour la liquidation de son dépôt, à moins que celui-ci ne soit repris, conformément à l'article 7, par le pharmacien titulaire de l'officine établie dans la commune.

ART. 4.

Le médecin ne peut détenir qu'un seul dépôt; celui-ci devra être fixé en son domicile légal.

Il ne peut, en aucun cas, avoir une officine ouverte au public.

Il ne peut délivrer que les médicaments qu'il a lui-même prescrits à ses malades au cours de ses consultations.

ART. 5.

a) Le médecin autorisé à détenir un dépôt de médicaments sera tenu aux mêmes obligations légales que celles imposées actuellement ou ultérieurement aux pharmaciens.

Toutefois, il sera tenu de se procurer les médicaments nécessaires à l'alimentation de son dépôt, auprès d'un pharmacien régulièrement installé et tenant officine ouverte au public.

ART. 2.

De geneesheer die, op den 1^{en} Januari vóór het in werking treden van deze wet, een door de Geneeskundige Commissies behoorlijk geregistreerde apotheek heeft, mag deze behouden gedurende een termijn van vijf jaar, indien in de gemeente geen apothekers op regelmatige wijze gevestigd zijn.

Wanneer een apotheker in de gemeente gevestigd is, wordt die termijn op twee jaar gebracht.

ART. 3.

De Geneeskundige Commissiën kunnen, op verzoek van een geneesheer, hetzij de opening, hetzij het behoud van een apotheek toelaten in de gemeenten op welker grondgebied geen enkele apotheek gevestigd is.

Die toelating kan alleen gegeven worden na gunstig advies van de Inspectie der Apotheken van het gebied.

Het is den geneesheer verboden een apotheek te openen of te behouden vóór de kennisgeving van de beslissing der Geneeskundige Commissie.

Deze beslissing dient te worden genomen binnen twee maanden na de aanvraag.

Deze toelating mag slechts worden gegeven voor een termijn van vijf jaar.

Zij wordt hernieuwd voor denzelfden termijn indien, in den loop van den verstreken termijn, geen apotheek in de gemeente werd geopend.

Ingeval een apotheek werd gevestigd, kan een termijn van hoogstens twee jaar, te rekenen van de kennisgeving van opening der apotheek aan de Geneeskundige Commissie, toegestaan worden aan den geneesheer, voor de vereffening van zijn apotheek, ten ware deze, overeenkomstig artikel 7, wordt overgenomen door den apotheker, titularis van de in de gemeente gevestigde apotheek.

ART. 4.

De geneesheer mag slechts één enkele apotheek houden; deze dient gevestigd te zijn in zijn wettelijke woonplaats.

Hij mag, in geen geval, een apotheek houden die toegankelijk is voor het publiek.

Hij mag alleen geneesmiddelen afleveren die hij zelf in den loop van zijn raadplegingen aan zijn zieken heeft voorgeschreven.

ART. 5.

a)) De dokter die een apotheek mag houden is gehouden tot dezelfde wettelijke verplichtingen als deze die thans of later aan de apothekers worden opgelegd.

Nochtans, dient hij zich de noodige geneesmiddelen voor de bevoorrading van zijn apotheek aan te schaffen bij een apotheker die regelmatig gevestigd is en een apotheek houdt, toegankelijk voor het publiek.

ART. 6.

Tout dépôt de médicaments est soumis tant au contrôle des Commissions Médicales qu'à celui des Inspecteurs des Pharmacies.

ART. 7.

Le pharmacien qui viendrait à s'installer dans une commune dans laquelle est établi un médecin tenant un dépôt de médicaments régulièrement autorisé et enregistré par la Commission Médicale Provinciale, pourra être tenu à reprendre le stock de médicaments, produits et instruments prévus par la Pharmacopée et détenus par le médecin, conformément aux dispositions prévues ci-après.

Un collège d'experts composé d'un membre désigné par l'Association professionnelle des médecins, d'un membre désigné par l'Association professionnelle des pharmaciens et l'Inspecteur des Pharmacies du ressort, déterminera :

- a) la valeur du matériel;
- b) la valeur des produits chimiques pharmaceutiques, en se conformant aux prix régulièrement portés au Tarif Pharmaceutique établi par le Ministère du Travail et de la Prévoyance Sociale et applicable en matière d'Assurance maladie-invalidité;
- c) la valeur des spécialités au cours du jour.

Il écartera tout produit ou spécialité périmés, altérés, non conformes à la Pharmacopée ou inutilisables.

Le pharmacien ne pourra, d'aucune façon, être tenu à reprendre des quantités de matières stockées de façon anormale.

ART. 8.

Les infractions à la présente loi seront punies d'un emprisonnement de trois mois à trois ans et d'une amende de 1.000 francs à 100.000 francs, ou de l'une de ces peines seulement.

En cas de récidive, le Juge prononcera en outre, l'interdiction de l'exercice de l'Art de Guérir, pour une durée qui ne pourra être inférieure à six semaines, ni excéder une année.

Le médecin autorisé à détenir un dépôt de médicaments qui commettra un abus quelconque dans l'exercice de ce droit, sera puni d'un emprisonnement de huit jours à six mois et d'une amende de 100 à 10.000 francs ou de l'une de ces peines seulement.

En cas de récidive, le Juge pourra en outre retirer à vie le droit de détenir un dépôt de médicaments.

ART. 6.

Iedere apotheek is onderworpen aan de controle der Geneeskundige Commissiën evenals aan deze van de Inspecteurs der Apotheken.

ART. 7.

De apotheker die zich zou komen vestigen in een gemeente waar een geneesheer gevestigd is die een regelmatig toegelaten en door de Provinciale Geneeskundige Commissie geregistreerde apotheek houdt, kan verplicht worden den voorraad van de door de Pharmacopœa voorzien geneesmiddelen, producten en instrumenten van den geneesheer over te nemen, overeenkomstig volgende beschikkingen :

Een college van deskundigen, samengesteld uit een lid aangeduid door de Beroepsvereniging der geneesheeren, een lid aangeduid door de Beroepsvereniging der apothekers en den Inspecteur der Apotheken van het gebied, bepaalt :

- a) de waarde van het materieel;
- b) de waarde van de chemisch-pharmaceutische producten, in overeenstemming met de prijzen regelmatig vermeld in het Pharmaceutisch Tarief, opgesteld door het Ministerie van Arbeid en Sociale Voorzorg en toepasselijk in zake verzekering tegen ziekte en invaliditeit;
- c) de waarde der specialiteiten, tegen den koers van den dag.

Het zal geen rekening houden met ieder product of specialiteit, dat verouderd, bedorven, niet in overeenstemming met de Pharmacopœa of onbruikbaar is.

De apotheker mag, in geen geval, verplicht worden voorraden van waren over te nemen die op abnormale wijze aangelegd werden.

ART. 8.

De overtredingen van deze wet worden gestraft met gevangenisstraf van 3 maanden tot 3 jaar en met geldboete van 1.000 frank tot 100.000 frank, of met één van die straffen alleen.

In geval van herhaling spreekt de Rechter, bovendien, het verbod van uitoefening der Geneeskunst uit, voor een termijn die niet minder dan zes maanden noch meer dan één jaar mag bedragen.

De geneesheer, die gemachtigd is een apotheek te houden, en die om het even welk misbruik begaat bij de uitoefening van dit recht, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met geldboete van 100 tot 10.000 frank, of met één van die straffen alleen.

In geval van herhaling, kan de Rechter, bovendien, levenslang het recht ontzeggen om een apotheek te houden.

ART. 9.

La présente loi entrera en vigueur le dixième jour de sa parution au *Moniteur*.

Les médecins qui désirent bénéficier de l'autorisation de conserver, conformément à l'article 3, le dépôt de médicaments qu'ils possèdent, doivent introduire leur requête dans les six mois de la mise en vigueur de la présente loi.

ART. 9.

Deze wet treedt in werking den tienden dag nadat ze in het *Staatsblad* is bekendgemaakt.

De geneesheeren die de toelating wenschen te genieten om, overeenkomstig artikel 3, de apotheek die zij hebben, te behouden, dienen hun aanvraag in te dienen binnen zes maanden na het in werking treden van deze wet.

C. STRUYVELT,
M. WELTER,
O. BEHOGNE,
A. HEYNDRICKX,
E. CHALLE.
